

Дорога редакція і усі наші люди - добрі,
читачи газети „Сільські всті“, та „Шляхом
Мовтня“ - робочої газети, мені хотеться
трохи написати і за себе, як ми страждали,
а все-таки витримали у 33-му році.

Писати дуже тяжко, болють голова, руки і
втривожи великий серце.

Нашої сім'ї було в дурі. Батько, мати і 4 дітей.
Добре знаю, як мати унесла з погребя кучок
буряків і сказала: оце усе усі наші продукти.
Ми ті буряки погризли сері, і які воми були
смакні. У батька та мамі пухли ноги.
Одного вечора не стало нашого батька.

Не пам'ятаю - скільки минуло днів, прислав
батько нам письмо і посилку. В ній були
сугарки та висівки. Ми різали крапиву,
листя клею і з ними, та висівками мала
спекла „пелюшки“ поділили нас, а м'яси не
оставалось нічого. Мамі як і кожній мала
малого дітей. Потім приїшов бацько